

NEROVNOST

*„Běda světu pro pohoršení!
Pohoršení musí nutně přijít, avšak běda tomu, skrze koho přijdou.“
(Matouš: 18, 7)*

Sociální nerovnost je v podstatě dána oddělením práv od povinností (oprávněného od povinného) a tím také zbavení odpovědnosti (zejména hmotné) za případnou škodu způsobenou zneužitím práv či neplněním povinností...

V příloze 03 (TSO), vysvětlujeme sociální trojnost (politika, kultura, ekonomie) na třech samostatných mechanismech vah, nacházejících se v různých stavech:

1. statická rovnováha (původní stav vah) = POLITIKA = rovnosti (práv a povinností)
2. dynamické vychylování z rovnováhy = KULTURA = volnost (vynikání nadaných nad netalentovanými)
3. dynamické přichylování do rovnováhy = EKONOMIE = bratrství (vyrovnávání poptávky nabídkou)

Protože totálními centralismu původní statická rovnováha (rovnost) nevyhovuje, nahrazuje ji čtvrtým stavem statické nerovnováhy (nerovnosti):

4. statická nerovnováha (nepůvodní) = vzdoro-POLITIKA = sféra nerovnosti (práv a povinností)

Stav statické nerovnováhy (4) je ovšem vydáván za stav statické rovnováhy (1), neboť v obou případech jsou váhy v klidu, jako by byly vyrovnané.

Statická nerovnost umožňuje totalitním elitám tetelit se trvale v nadřazeném postavení (na misce vah vychýlené nahoru), na úkor ostatního lidu, trvale udržovaného v podřazeném postavení (na misce vah vychýlené dolů). Tomuto stavu (4) se zdá vyhovovat také kultura (2), pokud v ní vynikání talentovaných nahradíme vynikáním protěžovaných (elit). Stav statické nerovnováhy (4) umožnilo původně vychylování z rovnováhy kulturou (2), odůvodněné v počátcích sociálního vývoje skutečně nestejnými individuálními schopnostmi. Protože však talentovaní milují i své netalentované děti, stalo se jejich vyšší sociální postavení časem dědičným (pokrevně, klanově atp.). Tzn., že odůvodnění nerovnosti kulturními schopnostmi jednotlivce pominulo a sociální nadřazenost současných elit je neoprávněná (nekulturní). Protože za daných okolností nemohou současné elity odůvodnit své vyšší postavení kulturně, vydávají za oficiální kulturu (státní kulturu) svou nekulturnost. Kulturní talenty poniženého lidu tak nemohou vyniknout (rozvinout se), neboť jsou prostě spiklenecky udržovány dole. Jinými slovy, protože se totalitní elity nemohou kulturně povýšit, udržují svou nadřazenost ponižováním ostatních. Odtud antikultura (nekulturnost), jako naprostý opak kultury, jako všeobecný úpadek kultury, vyvolaný uměle v totalitních režimech.

Totalitní nekulturnost se zdá vychylovat mechanismus vah stejně jako kultura (2). Rozdíl je v tom, že impuls k vychylování vah není dán nadlehčováním na straně vychylující se vzhůru (kulturním vzepětím), ale zatěžováním na straně vychylující se dolů (kulturním úpadkem). Odtud udržování lidu v kulturní nevědomosti a jeho zatěžování nekulturním ohlupováním.

Povyšovat se ponižováním druhých nevyžaduje nijaký talent, ale jen zapojení do zločinného spiknutí, počítajícího s neschopností ponižených prohlédnout pokrytectví povýšených. Zatímco kultura vynáší vzhůru jen talentované, nekulturnost může vynést vzhůru i naprosté hlupáky, jen když drží basu se všehoschopnými darebáky.

Zatímco kulturu (2) mohou totalitní elity relativně snadno napodobovat nekulturností (ponižováním utlačených a protěžováním utlačitelů), s ekonomikou (3) je potíž. Ekonomie nebere na nerovnost (4) nijaký ohled, a přichylovuje váhy do původní rovnováhy (1), neboť kulturní vymoženosti (objevy, vynálezy a ostatní tvorbu talentovaných) reprodukuje a nabízí je jako tržní zboží všeobecné poptávce (tj. všem bez rozdílu). Vzdoro-ekonomie sice produkuje (nabízí) namísto zboží kulturního zboží nekulturní, o něž je nutno vyvolávat poptávku ohlupující reklamou. Avšak i tato vzdoro-ekonomie inklinuje k rovnosti (k vyrovnání poptávky nabídkou) a strhává tak dolů povýšené, zatímco ponižené vynáší nahoru. Tzn., že ekonomikou (3), inklinující k původní rovnosti (1), jejím naprostým opakem (vzdoro-ekonomií, ne-ekonomií) překonat nelze.

Byla to právě narůstající ekonomická prosperita ponižovaných ale podnikavých (talentovaných) měšťanů a venkovských sedláků, která již ve středověku začala tehdejší totalitní elitě (netalentované šlechtě) odnímat její dědičná privilegia. Navzdory průběžnému okrádání daněmi (desátky a kontribucemi) a parazitním finančnictvím, narůstalo s ekonomickou prosperitou sebevědomí ponižovaných a ve všeobecně silícím volání po rovnosti se neoprávněné výsady elit staly morálně i právně neudržitelnými.

Rozbuškou v narůstajícím sociálním napětí se stala hospodářská (spíše však finanční) krize, která prosperující ponižené o vše okradla a srazila je zase dolů (srovnej hladomor před tzv. francouzskou buržoasní revolucí). Ač byly tehdy totalitní elity donuceny nahradit deklaráci nerovnosti (zákonná privilegia) deklarácí rovnosti (zrušením privilegií), přece se jim podařilo udržet faktickou nerovnost (4). Jak? Prostým nahrazením zjevně privilegované elity (šlechty) skrytě privilegovanou elitou (finančníky), která se vydává za tzv. „úspěšnější podnikatele“, přestože reálně hospodářsky vůbec nepodniká, přestože vůbec nic (žádné tržní zboží) neprodukuje a nenabízí. V čem tkví tajemství její „úspěšnosti“ si vysvětlíme v přílohách 2h až 2q. Zde si jen řekněme, že totalitní elity se nepovyšují proto, aby provokovaly politickou nerovnost, ale naopak se vydávají za rovné s utlačovanými, nad nimiž vynikají jen svou hospodářskou úspěšností, danou zdánlivě kulturní schopností prosadit se v konkurenci s ostatními. Ač nic neprodukují, přece je jejich úsilí o nadřazenost dáno zájmem ekonomickým, neboť jim umožňuje parazitovat na ekonomické produktivitě ostatních (ponižených).

Kdyby neoprávněně povyšované totalitní elity nebyly existenčně závislé na ekonomické produkci ponižených, tj. na ekonomii (3), která jejich povýšené postavení ohrožuje (činí povyšované rovnými s ponižovanými), zcela nepochybně by ekonomikou zakázaly. Jinými slovy, ekonomie (3) staví totalitu do dvojího, zcela protichůdného postavení. Totalitní elity jsou ekonomikou (přichylováním k rovnosti) ohrožované, přestože jsou na ní závislé. Musí tedy hledat nějaký kompromis mezi potíráním a podporováním ekonomiky. A protože obojí nelze realizovat současně, nezbyvá než obojí realizovat střídavě (cyklicky).

Samozřejmě, že kvůli veřejnému mínění může totalitní elita ekonomiku zjevně pouze podporovat. Potírat ji může jen skrytě. Pro ohlupované veřejné mínění tak obě protichůdná totalitní opatření dostala krycí „vědecké“ názvy:

„konjunktura a krize“

Přirozená konjunktura má umožnit poniženým, aby vytvořili materiální hodnoty (tržní zboží). Uměle vyvolaná krize má umožnit povýšeným, aby se těchto hodnot zmocnili (ukradli je). Vedle průběžného dílčího znehodnocování finančního kapitálu ponižených inflací, umožňuje krize jednorázově úplné znehodnocení jejich kapitálu, se současným zhodnocením finančního kapitálu elity. Takto „úspěšná“ elita pak může skupovat majetky zkrachovaných podnikatelů doslova „za hubičku“, popř. je prostě konfiskovat, pokud jsou u elity zadluženi.

Tomáš Baťa: *„Příčinou krize je morální bída. Přelom hospodářské krize? Nevěřím v žádné přelomy samy od sebe. To, čemu jsme zvyklí říkat hospodářská krize, je jiné jméno pro mravní bídu. Mravní bída je příčina, hospodářský úpadek je následek. V naší zemi je mnoho lidí, kteří se domnívají, že hospodářský úpadek lze sanovat penězi. Hrozím se důsledku tohoto omylu. V postavení, v němž se nacházíme, nepotřebujeme žádných geniálních obrátů a kombinací. Potřebujeme mravní stanoviska k lidem, k práci a veřejnému majetku. Nepodporovat bankrotáře, nedělat dluhy, nevyhazovat hodnoty za nic, nevydírat pracující, dělat to, co nás pozvedlo z poválečné bídy, pracovat a šetřit a učinit práci a šetření výnosnější, žádoucnější a čestnější než lenošení a mrhání... je třeba překonat krizi důvěry. Technickými, finančními a úvěrovými zásahy ji však překonat nelze. Důvěra je věc osobní a důvěru lze obnovit jen mravním hlediskem a osobním příkladem.“*

Ponižování tak ve své nevědomosti stále znovu a znovu hospodářsky upadají, svou pracovitostí se však opět v potu tváře znovu a znovu vzpínají, aby nakonec opět dospěli k úpadku. Totalita jim na věky určila sisyfovský osud. Pokud si ponižování nevynutí TSO, potud se jejich marné úsilí bude bohatě vyplácet jiným, nikdy jim...

Z uvedeného je zřejmé, že totalita tří sociálních sfér (politiku, kulturu a ekonomii) přizpůsobuje zvrácené ideji nerovnosti (4), kterou vnáší do všeho a vše se jí stává zvráceným (nepolitickým, nekulturním a neekonomickým). Rozdíl mezi trojí totalitou je tedy dán pouze původem elity, která je buď politická (mafianská), kulturní (rasistická) nebo ekonomická (finančnická). Všudypřítomnou nerovností jsou tři různé stavy (politika, kultura, ekonomie) zmateny v totalitní jednotu, jakoby byly tímtož a jako totéž také sešněrovány do jediného svazku (fascis).

Totalitní fascis (≡) naznačuje totalitní konec Velké Moravy legendou o „třech prutech Svatoplukových“ (podobnou legendu mají i jiné národní totality). Vedle ní však existuje legenda (prý lidová pohádka) o „třech zlatých vlasech Děda Vševeda“, naznačující konec totality (Plaváčkova krále) a počátek TSO (horní trojnost Děda Vševeda + Plaváčkova dolní trojnost).

Na rozdíl od totalitního fascis (≡), pořádá TSO tři sociální stavy (1,2,3) do trianglu:

▽ = trianl horní trojnosti: politický, kulturní a ekonomický orgán

△ = trianl dolní trojnosti: politická, kulturní a ekonomická organizace...